

Berka Attila

A HETEDIK

Mérei belép, a nehéz, fehér fémkeretes üvegajtó nagyot csattan, a bennlévők felkapják a fejüket, ránéznek, bocsánat, motyogja Mérei, elnézést. Balra, a fal melletti három szék közül a középsőre ül, automatikusan az órájára pillant, megmerevedik, ejha, később jött, mint tervezte, gyorsan megszámlolja a többieket, egy, kettő, három, négy, öt, hat, hatan vannak, ő a hetedik, ő maga, önkéntelenül elmosolyodik, hát igen, van ilyen.

Télnek-múlnak a percek, a nagy igazságosztó fehér ajtó nem mozdul, a mögötte elterülő térből nem jön ki senki, be se hívnak senkit, így aztán Méreinek erős cigizhetnékje támad, talán egy kávé is lecsúszna, csak van-e elég aprója, mert pénze van, azt tudja, de itt és most hajra kenhető a papír címletek, kizárólag a bedobálhatókra van szükség, mélyen a zsebébe markol, tapogat, meglesz ez, gondolja megkönnyebbülten, sőt, bővelkedik fémekben, értékes fémekben, nagyszerű, elégedetten mosolyog megint. Feláll, a terem túlsó végéből bűgő automatához lép, röviden silabizál, tudja, mit keres, hosszú kávé, de előtte a több tej, cukor annyi, amennyi. Randa ez a berregés, egy orvosi rendelő várótermében kicsit erős, ha jobban belegondol, mint valami légoltalmi sziréna, na végre, milyen meleg, milyen megnyugtató, szóval hatan, tulajdonképpen kevesen, mégis sokan, mindegy, ez van. A kijárat ajtóhoz lép, óvatosan nyitja, ám amint kilép, egy pillanatra megfélekedezik róla, fejben már az öngyújtóját veszi elő, és a nehéz, fehér fémkeretes üvegajtó hatalmasat csattan mögötte. Ijedten fordul vissza, mindenki felékapja a fejét, Mérei bocsánatkérően gyűri az ajkát, mozdítja a szemöldökét, mely mozdulatban van némi önérzetes szemrehányás is az ajtóért amúgy felelős személyre vonatkozóan, ösztönösen eljártssa, hogy az semmiképpen sem ő, a hamutartóhoz lép, belekortyol a kávéba, rágyújt.

Még jó, hogy ez egy földszintes épület közvetlenül az utcára nyíló ajtóval, így szemmel tarthatja a benti eseményeket, láthatja, éppen hányadik a sorban, hányadán áll, úgymond, egyébiránt pedig diszkrét tolokodással mozizhat is, figyelheti a várakozókat, akik viszont leginkább viszonylagos mozdulatlanságban várakoznak, üldögélnek és várakoznak, maguk elé merednek, a plafont bámulják, ha legalább egyenként ismernék egymást, még ha csak látásból is, beszélgetnének az idő-

járásról, a családról, a nyavalyáikról, egymás nyavalyáiról, a gyógyszerekről, az orvosokról, a tévésztárokról meg minden egyébéről, na. A mellék-helyiség melletti sarokban ülő harmincas férfi viszont olvas, könyvet méghozzá, talán regényt, innen legalábbis úgy tűnik, bár lehet novelláskötet is, húzza össze a szemét Mérei, a fene se tudja eldönteni, mondjuk, nem sok jelentősége van, annak már inkább, hogy ez az olvasó harmincas férfi a legaktívabb, a többiekhez képest ugyanis rengeteget mozog, keresztbe tett lábait cserélgeti, hátradől, előredől, a tekintete elborul, villog, arcizmai megfeszülnek és kiengednek, át- megéli, amit olvas, egy-egy lapozáskor megáll a keze a levegőben, látszik, hogy mélyen elgondolkodik, visszalapoz és -olvas, elmosolyodik a felismeréstől vagy sóhajt, a fejét rázza, bólogat, hümmög, Méreit pedig olyannyira lenyűgözi ez az erőből duzzadó létezési forma, hogy nem tudja levenni róla a szemét, így amikor a harmincas férfi ösztönösen felé pillant egy pillanatra, rendkívüli zavar lesz úrrá rajta, egyszerre akar beleszívni a cigarettaájába és belekortyolni a kávéjába, elveszíti a fonatlat, kiesik az időből.

Üres a pohár, nem ég a cigaretta, Mérei áll, az ajtóüvegben tükröződő önmagával szemez, bambul, akár vissza is mehetne, mért nem mozdul, mozduljon, menjen be, hatan vannak előtte, ő a hetedik még mindig, ez legalább nem változott, ha így folytatódik, az egész napja rá fog menni, itt fogja tölteni, de mindegy, egyszer végre már túl kell esnie rajta, annyit halogatta, magyarázta magának, hogy semmi szükség rá, nem fontos, pedig nagyon is kell, mostanában már illik odafigyelnie magára, akarja, nem akarja, kénytelen több energiát fordítani az effélékre, amúgy, otthon is, vitaminok, több zöldség, alig alkohol, sok mozgás, nagyon sok mozgás, nem azért, mert akar valamit, akarhatna valamit, hanem csak a minimumért, a további normális működésért, egyszerűen, szerényen. Korábban soha nem törődött azzal, hogy minél hosszabb és szebb élete legyen, vagy valami ilyesmi, nem tervezgetett előre, eszébe sem jutott, hogy mindenáron ragaszkodnia kellene valami hosszúélet-féléhez, tart, ameddig tart, aztán nincs tovább, nem érdekes, mostanában viszont ezzel kell foglalkoznia, mondhatni ő maga érzi szükségét a változtatásnak, apró kétségbeesés a nagy bátorkodások közepette talán, vagy nem, csak a miért ne, végül is ide eljönni még csupán az első lépés, és nem jelent semmit, nem számít, majd ezután kiderül, mit kell tennie, megtudja, mi a helyzet, és a helyzet talán, nem talán, hanem biztosan kielégítő, minden rendben, máshogy nem is lehetne, hát persze, hogy nem lehet máshogy.

Nagy lendülettel nyitja az ajtót Mérei, de belépése után megint kihagy egy pillanatra, és a nehéz, fémkeretes üvegajtó nagyot csattan, a bennülők felkapják a fejüket, a francba, nem igaz, nem, sziszegi Mérei, még hányszor játssza el ugyanezt, mi lenne, ha egyszer rendesen csukná be, tényleg odafigyelne rá, hogy, mert akkor ezt a kínos összránézést is megúszná, és maga a hang sem túl kellemes, sőt, na, mindegy, most már egészen mindegy, pfű. Leül. Vár. Nem bírja sokáig, nem bírja, kezd megint mindene bizseregni, hogy valamit kezdjen magával, legyen már, de nincs, a rendelő ajtaja nem nyílik, se ki, se be senki, nincs itt semmi, nem mozdulnak, csak az az olvasó, ha ez most képregény vagy film lenne, ő lenne az Olvasóember, a Csodálatos Olvasóember, ha valaki valahol valamikor bajba kerül, jön az Olvasóember, és kimentti a gonosz és tudatlan és érzéketlen akárki vagy akármi karmaiból, jujj. De hogyan? Jól beolvas a támadónak? Vagy kiolvassa az életből? Atolvassa a túlvilágra? Betűkre olvassa szét? Halványan mosolyog Mérei, de aztán fészkelődni s fészkalódni lendül, nem ínyére való ez a töppedt csend, ez a nihil, godóra váró zombik között zombiként, a fenébe is, inkább még egy kávé vagy tea, aztán irány ki cigizni. Így is lesz. Fém-pénzért szirénahangból porkávé, kibejáratí ajtón át cigifüst, magány, kitüntetett megfigyelési pont, visszanézés, bebámulás, tekintet-elkapás összeéréskor, minden, semmi, semmi, minden. Mérei, Mérei.

Persze visszajött megint zajjal jár, megint mindenki felkapta a fejét és felé, ő meg szégyenlősen, sziszegve, kushadva vissza a székére, és ugyanaz körbe, ugyanaz. A plafont bámulók, a maguk elé meredők körülötte és ő maga, a rendelő ajtaja pedig zárva, zárva. Az arcok viszont változtak, a ruhák, az arcok, a nemek mintha mások lennének, az előbb a sarokban még egy fiatal lány ült, hosszú fekete hajú, kék szemű démon, most meg egy széthasznált, puffadt szőke szörnyeteg, erős ötvenes bőrrel és tekintettel, összement hatvanas férjjel, amott meg, igen, ott, az a férfi a gyerekeivel, gyerek, több gyerek volt itt, anyuka a kettővel, hol van az anyuka, a gyerekei, nincsenek, az nem lehet, nem, azt neki látnia kellett volna, végig szemmel tartotta a terepet, bent is és kint is egyfolytában figyelt, látnia kellett volna, ha, ha, ha nyílt volna a fehér igazságosztó ajtó, és kijött volna valaki, aztán bement volna valaki, és a nehéz, fémkeretes üvegajtó, a bekijáratí, amit senki nem tudhat halkan becsukni, visszaengedni, és amúgy is végig a közelében volt, ez így nem lehetséges, ennyire nem lehet vak, hogy pont ő nem látta, hogy jöttek újak és elmentek régiek, hogy cserélődtek, nem, nem és nem, sikitja félhangosan Mérei, nem, Mérei, ez tiszta hülyeség, ki kell

mennie rágyújtani, iszik egy kávét is, aprója még van, van, elég, csörgeti, bedobálja, légmentes, sziréna, berregés, forró, tenyerébe zárja a foghatatlanul forró műanyag poharat, kisétál, az ajtó nehéz fémkeretes és üveg, csapódik, csattan, fejek, tekintetek, Mérei, rágyújt, szívja, bebámul, az Olvasóember előredől, hátradől, lábat cserél, kezét cserél, felnéz, összenéznek, Mérei zavarban, egyszerre cigaretta és kávé, kiesik az időből, Mérei, idő, kiesés, idő, Mérei, kiesik, idő.

Hányszor hány helyen várakozott már, gondolja visszatértekor Mérei, mosolygott békésen a postai sorban hangosan szentségelőzőn, pedig tényleg lassú volt a hölgy az ablak mögött, a hétfégi bevásárláskor a legjobb barátja szokott lenni a pénztárosoknak, hiába fél óra, míg fizetni tud, azt követően, hogy beállt a sorba, és még sorolhatná, emlékezhetne, mennyire nyugodt és türelmes is valójában, mennyire nem ismer önmagára, ha úgy tetszik. Egészen különös nap ez a mai, nem tud egyhelyben ülni, képtelen tartósan a többiek között maradni, nem érti. De el kell fogadnia, most ez van, nem harcolhat ellene, ne harcoljon, ellenkezőleg, akkor inkább élvezze, legyen ilyen ez a nap, adja át magát, átadja, aztán majd bemeleg, ha elfogynak előtte, ha nem, akkor majd kiderül.

Mérei érzi, hogy talán már megjelenésében is, de viselkedésében mindenképpen otromba, hogy zavaró, idegesítő a jelenléte, ha nem egy orvosi rendelőben lennének, hanem egy kocsmában, már rég belekötötték volna, megkérdezték volna tőle, ugyan, mi a baja, de képtelen az önfegyelmérésre, még inkább rá is játszik, tudatosan fokozza magát, a lehető leghangosabban, de a leghangosabban lépked, mindent szándékosan félhangosan mond, a legértelmetlenebb gondolatait is kommentálja, sutyorog, motyog, mosolyog megállás nélkül, kibebekijárákál, a nehéz, fémkeretes üvegajtót hagyja nagyot csattanni, amikor pedig mindenki fel- és ránéz, félhangosan cifrázva szidni kezdi magát, közben szélesen vigyorog, biztatón farkasszeme egy pillanatra a többi várakozóval, hát igen, bocsánatot kér, sajnos, ő már csak ilyen, valahogy nem érzi, nem érti ezt a nehéz, fémkeretes üvegajtót, pontosabban annak becsukási formáját, nála valahogyan mindig csapódik, elnézést kér, bocsánat, legközelebb majd jobban figyel, sőt, már eszébe is jutott egy technika, ezért érdemes összenézniük, segítenek neki a ráfigyeléssel, jelzik, hogy fontos tagja ennek a véletlenszerűen, már ha elfogadják egyáltalán a véletlent, mint olyant, verbuválódott kisközösségnek, szolidaritás, ez az, úgyhogy a legközelebbi alkalommal, ami egyébiránt nemsokára elérkezik, ha továbbra sem nyílik a rendelő ajtaja, neki mu-

száj lesz kimenni rágyújtani, meginni egy meleg kávét, megígéri, kipróbálja az új technikát, ami nemrég jutott eszébe, és ha száz százalékos siker nem is bátorkodik ígérni, hatvan-hetven, akár nyolcvan százalékos javulásra mindképpen számíthatnak, mert igyekezni fog, koncentrálni.

Belép, a nehéz, fehér fémkeretes üvegajtó hatalmasat csattan mögötte, mindenki odakapja a fejét, a szemét, de most már igyekszik nem tudomást venni róluk, ez van, kész, szokjátok meg, gondolja Mérei, leül a helyére. Egy, kettő, három, négy, öt és hat, hatan vannak rajta kívül, ő a hetedik, ő maga, a hetedik, motyogja, mosolyogja, hát akkor ő maga a hetedik, van ilyen, ez van. A nagy fehér igazságosztó ajtó nem nyílik, senki seki, senki sebe, rá kéne gyújtani, meg kellene inni egy kávét, apró van-e elég, hát persze, miért ne lenne, van, van, motyogja, mosolyogja Mérei. Feláll, a terem tülós végéből bűgő automatához lép, röviden silabizál, tudja, mit keres, hosszú kávé, de előtte a több tej, cukor annyi, amennyi. Randa ez a berregés, egy orvosi rendelő várótermében kicsit erős, ha jobban belegondol, mint valami légmentes sziréna, na végre, milyen meleg, milyen megnyugtató, menni kifelé elszívni egy cigit, na.

Új Forrás, 2008/2.

(Berka Attila 1976-ban született Budapesten. Prózát ír.)